

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **Město Pelhřimov**, se sídlem Masarykovo nám. 1, Pelhřimov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2014, č.j. ÚOHS-R324/2013/VZ-25768/2014/PMo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 12. 2014, č.j. ÚOHS-R324/2013/VZ-25768/2014/PMo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně 23. 1. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 12. 2014, č.j. ÚOHS-R 324/2013/VZ-25768/2014/Pmo, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2013, č.j. ÚOHS-S236/2013/VZ-17887/2013/522/Lko, kterým žalovaný uložil

žalobci pokutu ve výši 45.000 Kč za spáchání deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, kterého se měl žalobce dopustit tím, že nedodržel postup stanovený v § 45 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), když v rámci upgradu elektronické spisové služby města Pelhřimov vyloučil migraci stávajících dat, čímž vytvořil neodůvodněné překážky hospodářské soutěže, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel již uzavřel smlouvu na plnění části II. „Elektronická spisová služba hostovaná v TC ORP Pelhřimov“ veřejné zakázky „Rozvoj eGovernmentu v ORP Pelhřimov“.

V podané žalobě žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí následujícími námitkami. Žalobce předně namítl, že předmět plnění části II. veřejné zakázky byl vymezen plně v souladu se závěry studie proveditelnosti a se schválenou žádostí o poskytnutí dotace v rámci operačního programu IOP, prioritní osa 2, oblast podpory 2.1, výzva 06. Žalobce uvedl, že migraci dat nepřipustil proto, že na ní neměl alokované zdroje, takové plnění zároveň ani nebylo záměrem projektu a nijak nevymezovalo ani neomezovalo potenciální okruh dodavatelů. Podle žalobce nepřipustnost migrace dat nekladla neodůvodněné překážky hospodářské soutěže a naopak respektovala princip hospodárnosti, efektivity a účelnosti. Následně se žalobce podrobně vyjádřil k tomu, co znamená v jeho případě migrace dat s tím, že informační systém žalobce je dlouhodobě koncepčně budován a rozvíjen jako integrovaný informační systém, kde jednotlivé agendové a provozní systémy tvoří jeden vzájemně propojený celek. Žalobce konstatoval, že od účinnosti zákona č. 300/2008 Sb. jsou téměř všechny jeho spisy vedeny buď v čistě elektronické podobě, nebo v podobě hybridní a žalobce do současného informačního systému investoval nemalé prostředky.

Žalobce jasně uvedl, že etapa migrace dat by zvýšenou měrou kapacitně i finančně zatížila celý projekt, neboť by bylo třeba migrovat data jak aktivních tak i vyřízených spisů, což by navíc představovalo neodůvodněné riziko ztráty nebo poškození spisových dat úřadu. Požadavek zadavatele na upgrade stávající, v současné době využívané elektronické spisové služby ORP Pelhřimov plně respektuje principy hospodárnosti, efektivity a účelnosti s ohledem na další využívání zakoupeného hardwaru a softwarových licencí.

Žalobce namítl i nezákonnost vedení řízení žalovaným a poukázal na to, že kdokoliv mohl vznést dotaz na možnost dodržení požadavku na způsob migrace dat nákupem nebo pronájemem licence nebo subdodávkou, stejně tak mohli legitimní uchazeči vznést námitky proti zadávací dokumentaci. Podle žalobce nelze dovodit, že stěžovatel měl zájem na získání veřejné zakázky a samotné řízení a rozhodnutí žalovaného je v důsledku toho jednoznačným zneužitím opravných nebo dozorčích prostředků.

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce zákaz migrace dat vymezuje pouze jeden z technických požadavků na plnění s tím, že v průběhu řízení před správním orgánem dokládal možnosti, které měli potenciální zájemci ke splnění tohoto požadavku. Důvody žalobce jsou vyvracovány domnělými překážkami volné soutěže případně argumentací proti neexistujícím námitkám, případně tvrzeními, která nereagují na argumenty zadavatele. Podle žalobce nelze dovozovat z počtu obdržených nabídek, zda došlo při zadávání veřejné zakázky k porušení podmínek hospodářské soutěže. Žalobce zároveň namítl, že žalovaný zaměňuje objektivní podmínky za subjektivní, o jejichž splnění je nutno

žalovaného přesvědčovat. A konečně i to, že žalovaný nijak nereagoval na skutečnost, že požadované plnění mohl dodat jakýkoliv zájemce, neboť tvrzená subdodávka společnosti SoftHouse, s.r.o. nebyla jediným způsobem, jak licenci k potřebnému SW nabýt.

K napadenému rozhodnutí zároveň žalobce uvedl, že předseda žalovaného v rozhodnutí o rozkladu jakékoliv odůvodnění rozkladu považuje za „vysvětlování pojmů“, podle žalobce předseda žalovaného nepřipouští nutnost posuzovat otázku účelnosti jednání veřejnoprávních subjektů ve vztahu k otázce ochrany hospodářské soutěže. Dále namítl, že předseda žalovaného nijak neodůvodnil své stanovisko k „nemožnosti“ ve vztahu ke dvěma částem zakázky, a bez jakéhokoliv relevantního podkladu nebo důkazu zpochybnil prohlášení o volnosti licence společnosti SoftHouse, s.r.o., přičemž je uvedena otázka rozhodující pro faktickou existenci diskriminačního jednání.

Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že cílem ZVZ je ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Afs 20/2008-152 ze dne 5. 6. 2008 zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Podle žalovaného v jednotlivých bodech odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí Úřadu žalovaný, resp. jeho předseda, dostatečným a přezkoumatelným způsobem posoudil vliv žalobcova postupu na konkurenční prostředí, hospodářskou soutěž, okruh potenciálních dodavatelů i vliv postupu žalobce na výběr nejvhodnější nabídky a žalovaný tak neporušil zásadu legality, resp. zákonnosti, dle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ani nepostupoval diskriminačně jak tvrdí žalobce.

Podle žalovaného není žalobci upírána možnost stanovit technické podmínky dle vlastních potřeb, je však povinen při formulaci technických podmínek dodržovat zásadu nediskriminace a rovného zacházení. Vymezením technických podmínek tudíž nesmí zvýhodnit některé dodavatele či jakýmkoli způsobem bránit hospodářské soutěži. Výjimky zakotvené v § 45 odst. 3 zákona je třeba postupovat vždy restriktivně a žalobce neprokázal existenci výjimečné okolnosti, na jejímž základě namítá, že jím stanovená překážka hospodářské soutěže spočívající – v tomto případě – v zákazu migrace dat, je objektivně odůvodnitelná.

Argumentace žalobce ohledně migrace dat se dle žalovaného zcela překrývá s argumentací žalobce uvedenou již v rozkladu proti rozhodnutí Úřadu a žalobce v příslušné části rozkladu v ničem nerozporoval závěry žalovaného obsažené v rozhodnutí Úřadu, a nejedná se o námitky, které by naplňovaly požadavky zakotvené v § 82 odst. 2 správního řádu, neboť v nich nebyly obsaženy údaje o tom, v čem spatřoval rozpor rozhodnutí Úřadu s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Podle žalovaného se nejednalo o námitky, které by byly způsobilé atakovat zákonnost či správnost rozhodnutí Úřadu, nýbrž o pouhá tvrzení, resp. o vysvětlení postupů žalobce, nesměřující proti závěrům učiněným v rozhodnutí Úřadu nebo řízení, jež mu předcházelo. Z těchto důvodů se předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí výše uvedenými tvrzeními žalobce nezabýval. Skutečnost, že žalobce v rozkladu explicitně poukazyval na rozhodovací lhůtu žalovaného, pak s výše uvedeným nesouvisí.

I další tvrzení žalobce ohledně finančního zatížení, marginality přezkoumávané části zakázky, porušení legitimního očekávání, příp. zneužití opravných a dozorčích prostředků se plně překrývají s argumentací žalobce uvedenou již v rozkladu proti napadenému rozhodnutí a proto žalovaný v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a rozhodnutí Úřadu, která vyčerpávajícím způsobem vypořádává námitky žalobce.

Dále žalovaný konstatoval, že předseda žalovaného, resp. žalovaný, učinil relevantní závěr, že skutečnost, zda v obecné rovině nemusí být subdodávka jedinou možností, jak lze nabýt licenci k předmětnému softwaru, není v daném kontextu relevantní. Prohlášení SoftHouse, že by nekladl dodavatelům integrovaných řešení žádná omezení či překážky, a že by bez jakéhokoli omezení či překážek poskytl svůj informační systém EZOP pro vedení elektronické spisové služby, ať již formou subdodávky, nebo i pronájmem či zakoupením licence, a to každému dodavateli, který by o to projevil zájem, je prohlášením spekulativního charakteru. Předmětné překážky hospodářské soutěže, vzniklé postupem žalobce, byly objektivní povahy. V daném případě žalobce bez zjevného důvodu vyloučil ze soutěže dodavatele, kteří nejsou schopni dostát jeho požadavkům, kterých však nebylo třeba.

Prohlášení, že kterýkoli dodavatel mohl do své nabídky zahrnout jednu z forem poskytnutí řešení upgrade stávajícího řešení bez nutnosti migrace stávajících dat, nemůže nic změnit na tom, že žalobce nastavil požadavky na způsob implementace a integrace v rámci upgrade dosavadní spisové služby bezdůvodně, resp. v rozporu s příslušným ustanovením zákona. Plnění veřejné zakázky, které je bezdůvodně vázáno na určitý konkrétní systém, mimo jiné vede rovněž k nežádoucímu zakonzervování stávajícího stavu, třebaže by se tak stalo např. prostřednictvím subdodavatele jakožto osoby, pomocí které má příslušný dodavatel plnit příslušnou část veřejné zakázky. Prohlášení SoftHouse ze dne 27. 5. 2013, podepsané jednatelkou společnosti, není ze své povahy právně závazné a jeho nedodržení tak není spojeno s žádnou případnou sankcí a není tak způsobilé garantovat, že by SoftHouse skutečně poskytla licenci všem potenciálním uchazečům za rovných podmínek.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě čeho předseda žalovaného dovozuje nepoužitelnost ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Z těchto důvodů je proto třeba se ztotožnit s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, resp. v rozhodnutí Úřadu. Žalovaný má rovněž za to, že předseda žalovaného v bodě 41. odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil své stanovisko „nemožnosti“ ve vztahu ke dvěma částem veřejné zakázky, která byla předmětem správních řízení.

Předseda žalovaného, resp. žalovaný, učinil v tomto kontextu závěr, že podmínky upgradu stávajícího řešení mohly zamezit tomu, aby se o předmětnou část veřejné zakázky mohli ucházet rovněž i dodavatelé jiných elektronických systémů. Upgrade elektronické spisové služby žalobce zadal společně s ostatní, podstatnější částí plnění, což připustil i samotný žalobce. Za situace, kdy by potenciální uchazeč nesplňoval požadavek na realizaci upgradu spisové služby bez migrace dat, nemohl by se samostatně ucházet ani o realizaci zbylé části plnění. Žalobce stanovením neodůvodněného a diskriminačního požadavku v dílčí části prokazatelně omezil nejen okruh dodavatelů pro tuto marginální část plnění, ale pro celý

rozsah plnění předmětné části veřejné zakázky, a porušil tak povinnost zakotvenou v § 45 odst. 3 zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný navrhl podanou žalobu zamítnout.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podstatou souzené věci je spor o jedinou právní otázku, a to, zda se žalobce dopustil stanovením podmínky „vyloučení migrace dat“ diskriminace, která v konečném důsledku vedla k omezení hospodářské soutěže, resp. k vytváření neodůvodněných překážek hospodářské soutěže.

Věcně spor žalobce a žalovaného tkví v tom, zda existovaly objektivní důvody pro stanovení této podmínky pro posuzovanou veřejnou zakázku.

Z obsahu správního spisu – zadávací dokumentace pro veřejnou zakázku č. 60058238 „Rozvoj eGovernmentu v ORP Pelhřimov“ zdejší soud zjistil, že zadavatel rozdělil celou veřejnou zakázku na čtyři jednotlivé části, přičemž uchazeči měli právo podat nabídku na všechny části veřejné zakázky a zároveň na každou část veřejné zakázky hodlal zadavatel uzavřít samostatnou smlouvu.

V případě nyní posuzované části II. – Elektronická spisová služba hostovaná v TC ORP Pelhřimov. Předmět zakázky byl vymezen jako upgrade stávající eSpSI ORP Pelhřimov, pořízení a implementace centrální hostované spisové služby pro příspěvkové organizace ORP Pelhřimov a pro obce ze správního obvodu ORP Pelhřimov a jimi zřizované organizace.

V podmínkách zadavatel vyloučil, aby v rámci provádění upgradu eSpSI ORP Pelhřimov nepřipustil migraci dat ani změnu datových struktur.

Předně soud považuje za nutné konstatovat, že každý zadavatel při zadávání veřejné zakázky reaguje na svoji potřebu a k té samozřejmě směřuje svou snahu o uzavření smlouvy prostřednictvím veřejné zakázky. Podle názoru soudu je naprosto v pořádku, pokud zadavatel reaguje vypsáním zakázky na svoji vzniklou potřebu řešení určité situace. Z povahy věci tak samotná potřeba zadavatele v sobě implikuje omezení pro její řešení, neboť určité zájmy zadavatelů v sobě implikují pouze limitní množství řešitelů.

V případě nyní posuzované veřejné zakázky, resp. její části II., je jedním z požadavků upgrade stávajícího systému elektronické spisové služby. Zadavatel zjevně nechtěl a tedy ani nepožadoval řešení nové, tedy kompletní výměnu systému elektronické spisové služby, ale pouze rozšíření stávajícího, dlouhodobě používaného systému.

S ohledem na nijak nevyvrácená tvrzení žalobce, že stávající systém elektronické spisové služby je žalobcem využíván od roku 2004 a jedná se o vyhovující centrální informační systém úřadu, považuje soud požadavek na jeho upgrade jako zcela smysluplný a nijak nevybočující ze základní ekonomické logiky.

Na rozdíl od žalovaného si soud nemyslí, že skutečnosti, které žalobce uvedl v rozkladu (a následně zopakoval k žalobě), tedy definici migrace dat, popis jejího faktického průběhu a údaje o provozovaném informačním systému žalobce, včetně údajů o počtu spisů a dokumentů, jsou důvody, které nemusí být při rozhodování zohledněny. Z uvedených skutečností totiž vyplývají závěry, které jasně odůvodňují potřebu zadavatele, resp. důvody, pro které žalobce vymezil veřejnou zakázku způsobem uvedeným v zadávací dokumentaci.

Podle § 45 odst. 3 ZVZ nesmí být technické podmínky stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže. Odůvodňuje-li to předmět veřejné zakázky, zohlední zadavatel při stanovení technických podmínek požadavky přístupnosti osob se zdravotním postižením nebo dostupnosti pro všechny uživatele.

K citovanému ustanovení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2013, č. j. 7 As 7/2016-44, konstatoval že *„Předně je z ust. § 44 odst. 3 písm. b) a § 45 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách patrné, že technické podmínky musejí být odůvodněny předmětem veřejné zakázky a stanoveny jednoznačně, objektivně a způsobem vyjadřujícím účel použití. Musí se tedy jednat o parametry vyžadované odůvodněnou potřebou zadavatele, tj. objektivně zdůvodnitelné. S tím souvisí i přímý zákaz (ust. § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách) stanovit technické podmínky tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže. Zákaz zvýhodňovat určité dodavatele je projevem zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace (ust. § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), které taktéž zásadním způsobem limitují zadavatele při vymezení technických podmínek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Afs 30/2010 - 182; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).“*

Je zřejmé, že žalobce požadavkem na provedení upgradu systému elektronické spisové služby bez migrace dat omezil možnosti hospodářské soutěže, neboť plnění zakázky svázal s určitým technologickým řešením, které umožnilo provedení zakázky bez migrace dat.

Přesto vyvstávají dvě zásadní otázky. Jednak nakolik se jedná o reálné omezení hospodářské soutěže, jestliže informační systém EZOP od společnosti SoftHouse s.r.o. může (a reálně je, jak tvrdí a prokazuje odkazy na realizovaná plnění žalobce) součástí integrovaných systémů veřejné správy, které poskytují různí poskytovatelé softwarových a hardwarových řešení. Druhou otázkou je, nakolik je omezení hospodářské soutěže odůvodněno objektivními potřebami zadavatele, žalobce.

První z obou otázek byla nadnesena již v řízení před správním orgánem prvního stupně, a to samotným žalobcem, který tuto skutečnost dokládal vyjádřením společnosti SoftHouse s.r.o. Zdejší soud má za to, že tato otázka ve spojení s důvody, které vedly žalobce

k vyloučení migrace dat, je pro věc podstatná, neboť pouze zodpovězení této otázky, tj. nakolik je možnost integrace informačního systému EZOP do integrovaných řešení omezující hospodářskou soutěž, jestliže je informační systém EZOP integrovatelný do poskytovaných softwarů jiných subjektů než společnosti SoftHouse s.r.o. Jestliže se jedná o standardní rozhraní integrovatelné do širších informačních systémů eGovernmentu, pak poskytovatelů takových informačních systémů je jistě více a vyhodnocení omezení hospodářské soutěže by mělo vycházet z toho, kolik subjektů je schopno se reálně o takovou zakázku ucházet.

Odpověď na možnost integrace informačního systému EZOP, včetně možnosti přístupnosti licence, poskytuje odpověď na otázku, zda byla reálně některým dodavatelům poskytována konkurenční výhoda.

Sice lze souhlasit se závěry žalovaného, že prohlášení společnosti SoftHouse s.r.o. není právně závazné a jeho nedodržení není spojeno s žádnou případnou sankcí, nicméně u prohlášení soukromých společností lze jen obtížně dovozovat nebo předpokládat jejich právní závaznost. U prohlášení tohoto typu by se měl správní orgán spíše zabývat jejich relevancí, a to prostřednictvím konkrétních důkazů a zjištěných skutečností. Pokud tedy společnost SoftHouse s.r.o. tvrdila volné poskytnutí informačního systému EZOP, lze toto tvrzení prokazovat např. realizovanými zakázkami a způsobem, jakým je informační systém EZOP poskytován konečným realizátorům integrovaných systémů eGovernmentu, na které mimo jiné odkazuje sám žalobce.

I bez ohledu na toto hodnocení má soud za to, že technické podmínky nevytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže. Podle žalobce byly důvody pro stanovení podmínky dané jednak nedostatečnou alokací zdrojů na migraci dat (nebylo to ani součástí zamýšleného plnění) a dále i tím, že aktuální používaný systém je dlouhodobě koncepčně budován a rozvíjen jako integrovaný informační systém, kde jednotlivé agendové a provozní systémy tvoří jeden vzájemně propojený celek, a dále počtem vedených spisů v důsledku jak aktivních tak i vyřízených spisů a s nimi spojené riziko ztráty nebo poškození spisových dat úřadu, vč. ohrožení citlivých dat obsažených ve spisech žalobce.

Podle názoru soudu jsou tyto důvody relevantní.

Za zcela objektivní důvod pro vyloučení migrace dat, při vědomí si zachování možnosti hospodářské soutěže, jak soud konstatoval výše, považuje soud skutkovou situaci žalobce. Žalobce jasně odtvrdil, a není důvod jeho tvrzení jakkoliv zpochybňovat, že jeho informační systém obsahuje desítky tisíc spisů a stovky tisíc dokumentů, vč. dokumentů obsahujících citlivé údaje.

Podle názoru soudu nelze tato skutková tvrzení žalobce bagatelizovat tím, že se nejedná o právní argumentaci. Důvody uváděné žalobcem ve vztahu k počtu spisů a dokumentů a propojení informačních systémů žalobce v jeden funkční celek žalovaný zcela pominul. Podle názoru soudu jsou však právě otázky propojení informačních systémů, množství spisů, manipulace s nimi a v konečném důsledku i ochrany údajů v uvedených spisech jsou zcela objektivním důvodem pro požadavek na zachování stávajících datových struktur, což

v konečném důsledku vede i k tomu, že jakýkoliv upgrade využívaného systému elektronické spisové služby, musí technologicky vycházet z dříve zvoleného řešení.

Je zjevné, že s vědomím toho žalobce zadával veřejnou zakázku, resp. její druhou část. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 87/2008-87 konstatoval, že „*Předmět veřejné zakázky vychází z potřeb zadavatele a může mít nejrůznorodější charakter daný jeho věcným obsahem, potřebami zadavatele, jeho finančními možnostmi, apod.*“ Potřebou zadavatele zjevně nebyla změna informačního systému elektronické spisové služby, který využívá po řadu let, ale pouze rozšíření jeho funkcionalit, přičemž s formulací předmětu veřejné zakázky bezpochyby souvisí i ekonomická úvaha, která představuje objektivizované hodnocení ekonomické situace zadavatele ve vztahu k jeho potřebám a nákladnosti veřejné zakázky. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že migrace dat by zcela nadbytečně zatížila jeho rozpočet za situace, kdy se z jeho strany jedná o nepotřebné, nechtěné a nezamýšlené plnění, pak je jeho úvaha ve vztahu ke všemu shora uvedenému zcela racionální.

Jestliže žalovaný tvrdí (bod 26. odůvodnění napadeného rozhodnutí), že se žalobci nepodařilo vyvrátit argumentaci Úřadu (správního orgánu prvního stupně), v rámci níž dospěl k závěru, že se žalobce svým postupem dopustil účelového výkladu zákona, resp. jeho obcházení, je nutno konstatovat, že správní orgán prvního stupně fakticky žádné hodnocení důvodnosti neprovedl. Bezpochyby je tomu tak i proto, že samotná obrana žalobce ve vyjádření neobsahovala kromě prohlášení společnosti SoftHouse s.r.o. argumenty obdobné rozkladu, resp. žalobě. Nicméně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje fakticky pouze a jedině konstatování, že žalobce neuvedl relevantní důvody, které by odůvodňovaly omezující technický požadavek. Ve zbytku se správní orgán prvního stupně zabýval potencionální ochranou autorských práv a vlivem rozsahu předmětného plnění na celé zakázce. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak reálně neobsahuje žádnou argumentaci k závěru, že se žalobce svým postupem dopustil účelového výkladu zákona.

Na základě všeho shora uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je vystavěno od počátku na chybném právním posouzení porušení § 45 odst. 3 ZVZ ze strany žalobce, proto napadené rozhodnutí nemůže obstát. Přes relativně obsáhlé a podrobné vypořádání rozkladových námitek je chybný už základní předpoklad, na kterém je napadené rozhodnutí vystavěno.

Přestože soud dospěl k závěru o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nelze dospět k závěru, že všechny námitky žalobce jsou důvodné.

Jednotlivé námitky uvedené v části 4. žaloby jsou námitkami proti jednotlivým částem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce v této části žaloby pouze znovu uvedl rozkladové námitky, dokonce v žalobě uvedl: „*Důvody již byly v tomto rozkladu sděleny.*“ Touto částí žaloby žalobce fakticky nebrotí proti žalobou napadenému rozhodnutí ani nijak nereaguje na vypořádání uvedených námitek žalovaným. Předmětem přezkumu před zdejším soudem je primárně rozhodnutí o rozkladu a není na zdejším soudu, aby nahrazoval činnost žalovaného a přezkoumával rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V případě, že by uvedené námitky nebyly vypořádány, bylo by na místě zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

V případě, že žalobce mínil brojit proti nesprávnému posouzení vypořádání uvedených rozkladových námitek, měl tak učinit v intencích § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., tedy žalobními body, z kterých bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. To však v části 4. žaloby neučinil, protože tuto část žaloby nepovažuje soud za řádně uplatněná žalobní tvrzení a nezabýval se jí.

Za nedůvodnou považuje soud zejména námitku, že by se v případě řízení proti žalobcům jednalo o zneužití dozorčích, příp. opravných prostředků ze strany Úřadu. Ve vztahu k této námitce se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného obsaženými v napadeném rozhodnutí v bodech 36 a 37, na které pro stručnost odkazuje. Je třeba zdůraznit právo Úřadu na zahájení řízení z úřední povinnosti, pokud shledá jemu podaný podnět opodstatněným (srov. § 113 ZVZ).

Stejně tak soud neshledal ani porušení zásady legitimního očekávání v tvrzeném rozporu s rozhodnutím Úřadu č. j. ÚOHS-S1/2010/VZ-2417/2010/510/MOn. Ve shodě se žalovaným musí soud konstatovat, že dovolávat se zásady legitimního očekávání lze toliko ve skutkově i právně obdobných věcech, k čemuž v souzené věci nedošlo. Soud v této souvislosti plně odkazuje na bod 34. žalobou napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá podstatná odlišnost v předmětech obou žalobcem srovnávaných veřejných zakázek.

Nedůvodnou shledal soud i námitku nepřezkoumatelnosti, v níž žalobce namítal nevypořádání námitek sporující splnění lhůty pro rozhodování správního orgánu. Žalobce v rozkladu uvedl, že: „*Sporné je dále dodržení zásady rychlosti a procesní ekonomie řízení, s ohledem na lhůty, v nichž úřad rozhodoval.*“ Z uvedené námitek není vůbec patrné, zda považoval žalobce procesní lhůty za nedodržené, případně jaké dopady by mělo mít procesní pochybení správního orgánu prvního stupně dopad do práv žalobce. Prohlášení žalobce v rozkladu podle názoru soudu nelze považovat za způsobitou rozkladovou námitku a nelze se proto ani v žalobě dovolávat jejího nevypořádání a napadat proto rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost.

Nedůvodná je i námitka nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného ohledně nepoužitelnosti § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ. Závěry žalovaného jsou velmi podrobně zdůvodněny v bodech 27. až 33. žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodně nelze tvrdit, že závěry žalovaného jsou nepřezkoumatelné. Věcné důvody proti uvedeným závěrům žalovaného žalobce v žalobě neuvedl.

S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů ve výši 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Jiné náklady žalobce ze soudního spisu nevyplynuly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová